

In gesprek met Naomi

Kun je iets over jezelf vertellen?

Ik heet Naomi en ben 18 jaar oud. Ik woon sinds kort in een tienermoederhuis in Den Haag met mijn zoontje Jason van 6 maanden. Op mijn 17de raakte ik zwanger. Mijn vader zei alleen tegen mij 'ja, je weet dat je hele leven nu naar de klote is, toch'. Ik was nog niet zo lang zwanger en heb de abortuskliniek gebeld. Daar deden ze alsof dat heel normaal is. Maar toen ik 3 dagen later een echo had en het hartje hoorde kon ik het gewoon niet weg laten halen. Iedere jonge moeder heeft wel over abortus nagedacht. Sommige meiden doen dat makkelijk. Alsof ze naar de zonnebank gaan. Soms gaan ze 6-7 keer naar de abortuskliniek, maar dan schamen ze zich en pakken iemand anders legitimatie.

Hoe ben je hier terecht gekomen?

Ik bleef thuis wonen, maar na de bevalling ging dat mis. Wij zijn met vier zussen, mijn twee jongere zussen wonen nog thuis. Mijn moeder en ik bemoeiden ons met elkaars manier van opvoeden en dat zorgde voor veel discussies. Er was ook financiële spanning omdat mijn ouders in de bijstand zitten en ik op mijn 18de ook een uitkering ging aanvragen. Toen moest ik weg. Terwijl ik op de wachtlijst voor een opvanghuis stond, kon ik tijdelijk bij mijn oudere zus terecht. Veel meiden eindigen op straat. Bij Leger des Heils kun je dan ook niet terecht. Dat is geen goede omgeving voor je kind, zeggen ze. Op straat wel? Ze pakken zo je kind af en je kunt niets doen.

En de vader van je zoontje?

Die is alleen in beeld als het hem uitkomt. Dus bij hem kon ik ook niet terecht. Ik heb hem ook niet erkend. Hij moet eerst maar eens laten zien dat hij er voor ons is. Ik moet rondkomen van een uitkering en toeslagen. Dat is niet veel, maar het kindgebonden budget is best veel omdat ik alleenstaand ben. Dan ga ik de gemeente niet vertellen wie de vader is, dan snijd ik mezelf. Ze vinden het raar dat er wordt gelogen en verzwegen, maar kunnen toch wel bedenken dat heel veel jonge moeders gewoon niet anders kunnen omdat zij niet stabiel zijn met hun partner. Als ik hem nu erken en met hem samen ga dan ben ik helemaal afhankelijk van hem terwijl ik niet weet of het goed gaat tussen ons. Daar denken zij van de gemeente niet over na. Dat interesseert ze niet, het gaat alleen maar over geld. Ik vertrouw ze niet.

Wat doe je nu? Ga je naar school?

In het tienermoederhuis moet ik nu negen maanden een traject doorlopen om de begeleiders te laten zien dat ik een goede moeder ben. Als zij bepalen dat ik stabiel genoeg ben krijg ik een urgentieverklaring voor een eigen woning. En die moet er dan maar zijn. Tot die tijd zit ik hier. Alles draait nu om mijn zoontje. Hij komt op de eerste plaats en ik heb eigenlijk geen tijd voor iets anders dan zorgen voor hem. Voordat ik zwanger werd ging

ik nog wel naar school. Ik heb mijn mbo 1 'zorg en welzijn' gehaald. Maar ik had een zware bevalling en heb psychische klachten dus ik ben nog niet teruggegaan.

Wil je wel terug naar school?

Ik weet het niet zo goed. Ik vond het best leuk en leer makkelijk, maar weet niet wat ik wil. Misschien een cursus Nagels en wimpers zetten volgen en dan voor mezelf beginnen. Bij de gemeente willen ze dat ik terugga naar school en een diploma haal. Maar ik zit met mijn zoontje.

Al gauw wordt gezegd dat je je kind naar de opvang moet brengen. Maar dat wil ik niet, in ieder geval niet totdat hij kan praten. Er wonen gekke mensen op de wereld, ik heb al genoeg meegemaakt. Ik probeer mijn kind zoveel mogelijk te beschermen. Hij kan me nog niks vertellen, dus waarom zou ik hem in gevaar brengen? Ik vind het heel irritant dat iedereen in mijn nek loopt te hijgen dat ik weer wat moet gaan doen.

Kun je daar meer over vertellen?

Nou, bij dit tiernermoederhuis moet ik dus laten zien hoe ik het als moeder doe. Ik krijg geen vertrouwen. Ik moet voor een bepaalde tijd thuis zijn en me aan allerlei regels houden. Ja, ik ben jong, maar ik heb ervoor gekozen om moeder te worden. Als je mij vertelt hoe laat ik thuis moet zijn, waar bemoei jij je dan mee? Ik snap ook wel dat het goed is om een ritme op te bouwen, maar ik voel me zo net een kind. En als je er mentaal nog niet aan toe bent om te werken of naar school te gaan dan

zeggen ze dat je niet capabel genoeg bent om op jezelf te wonen. Zij denken alleen maar aan werk, school en opvoeding. Maar focus je ook eens op het mentale. Ik ben ook een mens en ik heb ruimte nodig. Er is geen jonge moeder zonder psychische problemen. Sinds ik zwanger werd heb ik veel stress gehad. Dus forceer me alsjeblieft niet zo. Geef mij gewoon de tijd, dan kom ik er echt wel. Van jonge moeders wordt zoveel verwacht. De hele tijd lig je onder een vergrootglas. Er is altijd een soort angst en dreiging. Je durft niet te zeggen dat iets niet goed gaat. Heel vaak wordt dan gezegd 'wij hebben zorgmeldingsplicht'. Dan zet je al drie stappen terug: 'oké, ik moet oppassen met wat ik zeg en doe'. Je moet altijd 100% geven, nooit 50%, altijd op je hoede zijn.

Wie zijn belangrijk voor je? Aan wie heb je steun gehad?

Ik ben hecht met mijn familie, vooral met mijn zussen. Wij hadden het thuis niet altijd makkelijk, maar ze staan achter me. Ook heb ik heel veel aan het Loket voor Jonge Moeders. Zij zijn de enigen die ons echt helpen, begrijpen en moeite voor ons doen. Het zijn geen geitenwol-lensokken vrouwen die vertellen hoe het moet. Ik voel me hier serieus genomen. We staan op één lijn. Niemand voelt zich hoger. Ze zijn vaak ook ervaringsdeskundig.

Hoe zie je de toekomst voor je?

Ik wil een huis met een tuin waar mijn zoon kan spelen en waar ik ruimte heb om tot rust te komen. De vader van mijn zoon mag erbij, maar alleen als hij zich echt gaat inzetten voor ons. Anders doe ik het alleen, net zoals nu. Ik ben ook bezig mijn rijbewijs te halen, en wil graag een auto zodat ik wat meer vrijheid heb. En ik wil financieel stabiel zijn. Ik wil pas gaan werken wanneer mijn zoontje groot is en op school zit. Het liefst wil ik dan een baan waarbij ik thuis kan zijn als hij niet op school zit.

